

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 687/2020
09.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца Привредног друштва „АА“ ДОО ..., чији је законски заступник директор ББ, против тужених ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., ради предаје ствари, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Зајечару и Основног суда у Зајечару, на седници одржаној 09.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овој правној ствари, стварно је надлежан Основни суд у Зајечару.

Образложење

Тужилац је 13.11.2020. године поднео Основном суду у Зајечару тужбу са предлогом за одређивање привремене мере, против тужених физичких лица. Наведено је да су првотужени као већински власник и директор „АА“, друготужени као бивши директор и трећетужени као бивши књиговођа, противправно присвојили пословну, књиговодствену и финансијску документацију која је власништво тужиоца. Тужбеним захтевом је тражено да се обавезу тужени да тужиоцу предају сву документацију књиговодствену, финансијску и пословну. Основни суд у Зајечару се решењем П 866/20 од 16.11.2020. године, огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и по правноснажности решења списе предмета доставио Привредном суду у Зајечару као стварно надлежном суду.

Привредни суд у Зајечару није прихватио своју стварну надлежност, а предмет је уз пропратни акт П 155/20 од 01.12.2020. године доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", број 116/08...87/18) и члана 22. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Основни суд у Зајечару.

Према одредби члана 22. став 2. Закона о уређењу судова Основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима ако за поједине од њих није надлежан други

суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд. Према одредби члана 25. став 1. Закона Привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти) у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и кад је у наведеним споровима једно од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Према наведеној законској одредби (члан 25. став 1. тачка 1. Закона), привредни судови су стварно надлежни да суде у споровима између домаћих и страних привредних друштва, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација, односно између привредних субјеката, без обзира на правну природу спора, што значи да када се ради о привредним субјектима за стварну надлежност привредног суда довољно је да је испуњен субјективни критеријум. Тек уколико се ради о спору између привредних субјеката и других правних лица за стварну надлежност привредног суда неопходно је да је испуњен и објективни критеријум, односно да се ради о спору између ових лица насталом у обављању привредне делатности. У споровима у коме су обе странке друга правна лица, за суђење је стварно надлежан суд опште надлежности без обзира на правну природу спора.

У конкретном случају ради се о спору између тужиоца, који има статус правног лица и тужених физичких лица ради предаје-чинидбе који захтев је управљен према физичким лицима. Из наведеног произилази да се не ради о спору између привредних субјекта, ни ситуацији када једна од странака физичко лице која је са странком у односу материјалног супарничарства, у смислу члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, јер природу спора за који је надлежан привредни суд не опредељује статус физичких лица, већ врста и природа тужбеног захтева, због чега нема места ни примени одредбе члана 25. став 1. тачка 3. истог закона.

Имајући ово у виду, као и да се ради о спору у коме је предмет тужбеног захтева предаја ствари, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови из члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова за надлежност привредног суда, с обзиром да није испуњен ни субјективни критеријум - не ради се о спору између привредних субјеката, а ни објективни - јер спор није произишао из привредне делатности парничних странака.

На основу изнетог, Врховни касациони суд налази да је за поступање у овој правној ствари стварно надлежан Основни суд у Зајечару, па је применом члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић